

Arrest

nr. 195 206 van 20 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DUPONT *loco* advocaat C. VAN MARCKE en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent geboren op 31 december 1998 in Jalalabad, provincie Nangarhar in Afghanistan. U liep school in Jalalabad tot de achtste graad. Uw vader A. S. D. (...) is sinds 1996 werkzaam als bode bij UNICEF.

Op 15 en 16 september 2006 ontvangt uw vader enkele dreigtelefoons van de Taliban, waarin hij wordt aangemaand met zijn werk voor UNICEF te stoppen omdat hij mensen zou overtuigen om zich te bekeren. Zijn werkgever neemt daarop beschermingsmaatregelen voor uw vader zoals het voorzien van een taxi van en naar het werk. In de periode tussen 2008 en 2010 volgt hierop een dreigbrief, waarin de Taliban uw vader opnieuw vraagt om met zijn werk te stoppen omdat hij een afvallige is van de Islam en

mensen aanmoedigt om het Christendom te belijden. In de zomer van 2014 ontvangt uw vader weer een dreigbrief, waarin nu ook zijn drie zonen bedreigd worden indien hij niet stopt met zijn werk. Hierop besluit uw vader u en uw twee broers onder te brengen bij uw oom van moederszijde. Twee à drie dagen hierna ontvangt uw vader terug een dreigtelefoon van de Taliban. Omdat er met een privénummer gebeld wordt, is het volgens zijn werkgever niet mogelijk om naar de politie te stappen. Uw vader krijgt wel een slaapplek op het werk en komt nog zelden naar huis. Midden augustus 2015 verlaat u Afghanistan om naar Europa te trekken. Op 12 oktober 2015 komt u aan in België en vraagt u de dag erop asiel aan.

Om uw asielaanvraag te staven legt u de volgende stukken neer: uw taskara, de taskara van uw vader, uw geboortecertificaat, tien verschillende badges van het werk van uw vader, twee dreigbrieven van de Taliban, twee brieven gericht aan de politie van Nangarhar, een informatieverzoek van de politie, een intern emailbericht uit 2006 van UNICEF, een psychologisch evaluatierapport van de Verenigde Naties, een aanstellingsbrief van de Verenigde Naties, een organisatieformulier van UNICEF Jalalabad, twee visitekaartjes van werknemers van UNICEF Jalalabad, een foto van een buurjongen gedood door de Taliban en een enveloppe verstuurd vanuit Jalalabad.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de Taliban gedood te worden omdat uw familie omwille van het werk van uw vader met de dood bedreigd werd (CGVS p.12,19). U heeft echter niet voldoende kunnen aantonen dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging door de Taliban bestaat.

Ten eerste moet erop gewezen worden dat de door u opgegeven leeftijd niet aanvaard kan worden. Overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 15 november 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 blijkt dat u op 15 november 2015 ouder was dan 18 jaar en dat uw leeftijd destijds geschat werd op 22,5 jaar met een standaarddeviatie van een 1,7 jaar. Bijgevolg kunt u niet worden beschouwd als een minderjarige. Dat u zich zo'n vier tot zes jaar jonger voordoet dan u werkelijkheid bent schaadt sterk de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat u onvoldoende informatie over het werk van uw vader bezit om aannemelijk te kunnen maken dat zijn tewerkstelling daadwerkelijk de reden voor uw vlucht uit Afghanistan en de oorzaak van uw vrees op vervolging vormt. Uit de documenten die u heeft voorgelegd (document 10) blijkt uw vader sinds 1996 als werknemer van verschillende organisaties voor UNICEF als bode heeft gewerkt. Toch is het niet mogelijk voor u om meer specifieke informatie te geven over wat uw vader precies doet. Nadat u een paar keer de vraag wordt gesteld om hierover in detail te vertellen komt u niet verder dan te zeggen dat uw vader de veiligheidsdiensten informeert over de bezoekers die gingen komen (CVGS p.13 , p.18). Meer informatie over het werk dat uw vader jarenlang deed heeft u niet, zo moet u bekennen (CGVS p.13). Van de verschillende bedrijven waarvoor uw vader heeft gewerkt noemt u enkel S. (...) en Z. (...). Volgens u heeft uw vader ook zolang als u het zich kan herinneren voor Z. (...) gewerkt (CVGS p. 15). De werkbadges die u heeft meegebracht (document 10) geven echter aan dat uw vader daar enkel de laatste jaren werkzaam is geweest. De badge van Z. (...) die u ingediend heeft is geldig van 15 november 2015 tot 31 december 2016. Eerder heeft hij volgens de documenten in de periode 2009-2012 bij O. G. S. (...) gewerkt, waar u geen melding van maakt. U heeft verder ook geen idee wat die bedrijven voor UNICEF doen (CVGS p. 15). De activiteiten van UNICEF in Afghanistan kan u evenmin voldoende duiden. U beweert dat UNICEF een organisatie is die vluchtelingen die naar Afghanistan terugkeren helpen door het verschaffen van tenten en andere dingen en het bouwen van scholen (CGVS p.16). Uw voorstelling dat UNICEF zich focust op vluchtelingen is niet correct. Indien de activiteiten van de werkgever van uw vader de oorzaak zijn van uw vlucht uit Afghanistan zou u een beter beeld van de doelstellingen van UNICEF mogen hebben.

Het is opmerkelijk dat u zoveel documentatie kunt voorleggen om de functie van uw vader te bewijzen, maar voor de rest hier bijna geen informatie over kunt geven. Het motief voor uw asielrelaas is de vrees voor vervolging op basis van het werk dat uw vader doet bij UNICEF en de Verenigde Naties. Er wordt dan ook van u verwacht dat u kan vertellen wat uw vader inhoudelijk precies doet en dat u informatie

kan geven over de documenten van zijn werk die u zelf als bewijsstukken heeft ingediend. Door uw onvermogen hierin tegemoet te komen heeft u het niet aannemelijk kunnen maken dat de Taliban u op basis van het profiel van uw vader naar het leven zou staan.

Evenmin kan u verhelderen waarom uw vader omwille van zijn functie bij UNICEF zo langdurig in de belangstelling van de Taliban staat. Volgens uw verklaringen had uw vader als bode immers slechts een zeer lage functie bij UNICEF. Het is verwonderlijk dat de Taliban zich zo'n tien jaar lang met grote tussenpozen inzet om uw vader ertoe aan te zetten zijn weinig zichtbare en allesbehalve bedreigende functie voor de werking van de Taliban stop te zetten. Het mag daarbij ook verbazen dat de Taliban na een zeer lange periode van inactiviteit opnieuw uw familie viseert. Uitgaande van de data vermeld op de dreigbrieven bevindt er zich tussen het ontvangen van de eerste brief (2006) en de tweede brief (2015) een lacune van negen jaar waarin de Taliban geen enkele bedreiging meer geuit heeft naar uw vader of naar uw familie. Het is vreemd dat de Taliban uw vader verschillende malen naar het leven staat in 2006, om hem en zijn familie dan negen jaar met rust te laten en pas in 2015 opnieuw een intimidatieaanval te lanceren. Deze vaststelling doet ernstige vraagtekens rijzen bij de door u aangehaalde recente vervolgingsfeiten.

Voorts kunnen ook uw verklaringen over de vervolgingsfeiten zelf niet overtuigen. Zo kan u geen consistente verklaringen afleggen over de tweede dreigbrief die uw vader ontving. U vermeldt tot drie keer toe dat deze brief in het midden van 2014-2015 aankwam (CVGS p.7, p.9, p.16). Door een dergelijke brede tijdsperiode te vernoemen geeft u er blijk van niet op de hoogte te zijn van de werkelijke datering van deze brief. Uit uw relaas valt wel af te leiden omstreeks welke periode uw familie de tweede brief ontving. U verklaart twee maanden voor uw aankomst in België op 12 oktober 2015 vertrokken te zijn uit Afghanistan (CVGS p.17). Uw vader zou de tweede dreigbrief van de Taliban (document 3) ongeveer 12-13 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan verkregen hebben, zo beweert u (CVGS p.7, p.9). Dit plaatst het ontvangen van de tweede brief in de periode juli-augustus 2014. De Taliban dateerde deze brief echter op 4 shawwal 1436 van de islamitische kalender, het equivalent van 21 juli 2015 (zie administratief dossier). Dit situeert de bedreiging vlak voor uw vertrek uit Afghanistan. De geloofwaardigheid van uw verhaal komt sterk onder druk te staan doordat u een brief, waarin u met de dood bedreigd wordt en die de aanleiding zou zijn geweest voor uw vertrek, niet correct in de tijd kunt situeren.

Bij de door u ingediende documenten is er een psychologisch evaluatierapport van de Verenigde Naties terug te vinden, waarin beschreven wordt dat uw vader A. S. D. (...) op 13 augustus 2015 was langsgesproken voor een psychologisch onderzoek (document 7). Wanneer u gevraagd wordt wanneer uw vader deze dienst bezocht, beweert u dat dit in het begin van 2015 heeft plaatsgevonden (CVGS p.17). Dit onderzoek gebeurde echter ongeveer op hetzelfde moment dat u naar eigen zeggen uit Afghanistan vertrokken bent. Dat u zich dit niet meer herinnert en deze gebeurtenis zes maanden eerder plaatst is dus nog een bijkomende chronologische inconsistentie in uw relaas.

Ook de datering van de eerste dreigbrief (document 2) staat haaks op uw verklaringen. Zo wordt de brief door de Taliban gedateerd op 16 ramadan 1427. Dit komt overeen met 9 oktober 2006 (zie administratief dossier), nog geen maand na de dreigtelefoons. U beweert echter dat deze brief toekwam "in het midden van 2008-2010" (CVGS p. 7). Deze periode is ver verwijderd van de datum op de brief en geeft aan dat u wederom geen enkel idee heeft wanneer de brief werd opgesteld. Ook al was u destijds nog vrij jong toch kan er van u verwacht worden dat u die steeds met uw vader heeft samengewoond interesse toont in deze gebeurtenissen indien u daadwerkelijk zo'n tien jaar later nog steeds een actuele vrees op vervolging heeft omwille van deze gebeurtenissen. Dat uw besef van de chronologie van de belangrijkste gebeurtenissen in uw asielrelaas te wensen overlaat doet het geloof in uw vluchtverhaal sterk afbrokkelen.

Daarnaast kan u ook over de inhoud van de eerste derigbrief geen consistente verklaringen afleggen. In deze brief (document 2) staat geschreven dat uw vader verantwoordelijk is voor de moord op zichzelf en zijn familie indien hij niet stopt met zijn werk. U geeft eerst aan hiervan op de hoogte te zijn door te zeggen dat er in deze brief te lezen valt dat uw vader garant staat als hij zijn werk niet verlaat: ze kunnen dan zijn familie iets aandoen en dan is het zijn schuld als er iets met de familie gebeurt (CVGS p.7). Nadien wijzigt u uw verhaal door te zeggen dat er in de eerste brief niet gesproken werd over een risico voor de familie, waardoor uw vader het als een louter persoonlijk probleem beschouwde omdat hij dacht dat er geen gevaar was voor zijn kinderen (CVGS p.12). Dat u plots uw verklaring aanpast geeft sterk de indruk dat u hierdoor probeert te rechtvaardigen waarom uw vader niet eerder heeft ingegrepen om zijn gezin in veiligheid te brengen. U zegt namelijk dat pas in de tweede brief melding gemaakt wordt van de namen van u en uw broers en dat uw vader voorheen dacht dat wat er gebeurt alleen maar hem zal overkomen (CVGS p.12). Doordat ook in de eerste brief sprake is van een bedreiging voor de familie wordt dit argument ontkracht.

Het is ook verbazingwekkend dat uw familie na ontvangst van de tweede dreigbrief een vergaande maatregel nam om u tegen de Taliban te beschermen, terwijl u tegelijkertijd uw studies verderzette. U

verklaart immers dat u en uw broers na de dreigbrief voor zo'n twaalf tot dertien maanden bij uw bij uw oom gingen wonen. De poging om u uit het zicht van de Taliban te houden door u maandenlang in een ander huis onder te brengen lijkt volledig zinloos in het licht van uw verklaring dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan naar uw school bleef gaan (CGVS p.4,8,9). Deze vaststelling haalt het geloof in uw verklaringen verder onderuit.

Ten slotte moet er ook eigenaardigheden in de neergelegde stavingstukken vastgesteld worden. Zo is het zeer opvallend dat in het psychologisch rapport van 18 augustus 2015 enkel de dreigtelefoons worden vermeld die hij heeft ontvangen in september 2006. Het is zeer vreemd dat uw vader op dat moment niet de veel recentere bedreigingen van de Taliban van 2014 of 2015 zou vernoemen. Dat het gaat over de eerste bedreiging valt af te leiden doordat er staat dat het telefoontje verschillende dagen werd herhaald. Dit klopt met de documenten en de verklaringen die u heeft neergelegd inzake de eerste dreigtelefoons uit 2006 (document 1, 6, CVGS p. 16). Na de tweede dreigbrief heeft uw vader volgens u slechts één keer een telefoon ontvangen (CVGS p. 10). In het psychologisch rapport staat er overigens ook niets over de eerste dreigbrief die uw vader in oktober 2006 ontving. Het is veelzeggend dat uw vader bij een bespreking van de door hem ontvangen bedreigingen in het kader van een psychologisch consult enkel een deel van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten verklaart. Deze vaststelling ondergraaft sterk het geloof in de gebeurtenissen die zich volgens u na 2006 zouden hebben afgespeeld.

Samenvattend moet er uit het geheel van bovenstaande vaststellingen besloten worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas en meer bepaald aan de gebeurtenissen die zich na 2006 zouden hebben afgespeeld. Aangezien u uw terugkeervrees volledig aan dit vluchtverhaal ontleent wordt het geloof in uw asielmotieven geheel weggenomen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de

zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara van u en uw vader, uw geboortecertificaat, de badges, de aanstellingsbrief, het organisatieformulier en de twee visitekaartjes hebben louter betrekking op de identiteit van u en uw vader en op uw vader zijn tewerkstelling, maar kunnen zich niet uitspreken over uw asielrelaas. De twee brieven, het psychologisch evaluatie-rapport van de Verenigde Naties, de e-mail en het informatieverzoek handelen enkel over de dreigtelefoontjes die uw vader zou hebben ontvangen in 2006 zonder dat ze uw verklaringen over de daaropvolgende vervolgingsfeiten kunnen ondersteunen. Over de neergelegde foto beweert u dat het uw vermoorde buurjongen betreft, wiens vader voor de overheid werkt (CGVS p.13). Uit de foto kunnen geen elementen afgeleid worden die uw these onderschrijven. Wat de dreigbrieven betreft moet er vooreerst vastgesteld worden dat het logo van de Taliban op één van beide brieven het resultaat is van knip- en plakwerk. Deze bevinding schaadt het geloof in de authenticiteit van beide stukken. Bovendien moet er opgemerkt worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien dient erop gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker. Op basis van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat de aangebrachte stukken het geloof in uw verklaringen niet kunnen herstellen. De enveloppe geeft enkel aan dat u post uit Jalalabad ontving.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel roept verzoekende partij de schending in van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de artikelen 57/7bis en 57/7ter van de Vreemdelingenwet. In een derde en laatste middel voert verzoekende partij aan dat haar de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming

behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de Vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat zij afdoende aangetoond heeft dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in haar land van herkomst. Tijdens haar interview legde verzoekende partij geen tegenstrijdige verklaringen af en waren haar verklaringen coherent en duidelijk, zonder vage elementen of vreemde plotwendingen. Verzoekende partij bevestigt tot op heden haar asielrelaas zoals meegedeeld aan verwerende partij "*bij het interview dd. 22.11.2013*". Door haar werden tevens verschillende documenten aangebracht die de bedreigingen staven, alsook haar achtergrondverhaal. Wat vaststaat is dat haar vader dreigbrieven heeft ontvangen waarvan de inhoud duidelijk is. Verzoekende partij wijst er nog op dat het algemeen geweten is dat de invloed van de Taliban in Afghanistan nog steeds de hedendaagse realiteit is.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Voorts dient te worden aangestipt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij eveneens in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij blijft bij haar asielrelaas zoals meegedeeld aan verwerende partij "*bij het interview dd. 21.11.2013*", is het de Raad niet duidelijk naar welke verklaringen verzoekende partij verwijst, nu zij pas op 13 oktober 2015 een asielaanvraag indiende, zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondervraagd werd op 10 maart 2016 (administratief dossier, stuk 15, verklaring DVZ) en 24 juni 2016 (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS), en haar gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond op 5 december 2016 (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 05/12/2016).

Daar waar verzoekende partij oppert dat zij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde en dat haar verklaringen coherent en duidelijk waren, zonder vage elementen of vreemde plotwendingen, bemerkt de Raad dat verzoekende partij hiermee voorbijgaat aan de verschillende vaagheden, inconsistenties en onaannemelijkheden die werden vastgesteld in haar verklaringen omtrent kernelementen van haar asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste poging onderneemt om *in concreto* ook maar één van deze vaststellingen te weerleggen en zich beperkt tot het tegenspreken van de conclusie van verwerende partij door te stellen dat haar verklaringen wel degelijk geloofwaardig zijn.

Dergelijk verweer volstaat geenszins om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen.

Voorts duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd wordt dat de door verzoekende partij bijgebrachte stukken het geloof in haar verklaringen niet kunnen herstellen. Ook wat dit betreft beperkt verzoekende partij zich tot het louter tegenspreken van deze conclusie door te stellen dat de door haar bijgebrachte documenten wel degelijk haar asielrelaas staven, hetgeen evenmin desbetreffende motivering van de bestreden beslissing kan weerleggen.

De Raad benadrukt nog dat het aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze manifest in gebreke blijft. De verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing blijven dan ook onverminderd overeind en ondergraven op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

Wat ten slotte nog de bemerking van verzoekende partij betreft dat het algemeen geweten is dat de invloed van de Taliban in Afghanistan nog steeds de hedendaagse realiteit is, bemerkt de Raad dat de loutere verwijzing naar de aanwezigheid van de Taliban in Afghanistan geenszins volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij om hierboven uiteengezette redenen niet in is geslaagd.

2.2.5. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter (sedert 1 september 2013 artikel 48/6) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 (voorheen artikel 57/7bis) van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij bemerkt in dit verband dat uit informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat de situatie in Afghanistan nog steeds uitermate gevaarlijk is en dat alle reizen naar Afghanistan dan ook afgeraden worden. Er wordt uitdrukkelijk gesproken over ernstige veiligheidsproblemen. Voorts blijkt uit de COI Focus waar verwerende partij zich op baseert dat er een toename is van het geweld in Jalalabad en dat dit geweld zich ook richt tegen gewonde burgers. Verder voegt verzoekende partij als bijlage bij

haar verzoekschrift nog informatie aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan (verzoekschrift, bijlage 3).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en de problemen van onveiligheid in Jalalabad – wat door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er in de stad Jalalabad, waarvan zij afkomstig is, actueel een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemde des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “COI Focus” betreffende “*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad*” d.d. 14 december 2016 (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 4), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de facto* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. In dit verband wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt evenwel niet dat zij uit deze regio afkomstig is, nu zij stelt afkomstig te zijn uit de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen is de Raad van oordeel dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De situatie in de stad Jalalabad is op dit ogenblik dan ook niet van die

aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Door verzoekende partij wordt geen andersluidende informatie bijgebracht waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande steunt onjuist of niet meer actueel zou zijn. Immers dient te worden vastgesteld dat de informatie die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, met name de “COI Focus” betreffende “Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad” d.d. 18 december 2015 (verzoekschrift, bijlage 3), minder recent is dan de informatie waarop bovenstaande vaststellingen zijn gebaseerd, met name de “COI Focus” betreffende “Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad” d.d. 14 december 2016. De door verzoekende partij bijgebrachte informatie is dan ook niet van aard een ander licht te werpen op bovenstaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in de stad Jalalabad.

De verwijzing van verzoekende partij naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan is voorts niet dienstig, nu dergelijk negatief reisadvies gericht is ten aanzien van toeristen die niet de Afghaanse nationaliteit bezitten en niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Afghanistan.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij ter terechtzitting een niet geïnventariseerde bundel stukken neerlegt stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.10. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT